

vobodník Václav Novák

Jací to musí být lidé? Především poctiví a třídě pevní, uvědoměli, ve službě sto procentně spolehliví. Dále zdraví, samostatní a praktičtí. V jejich službě není přestávka. Slouží nepřetržitě, ve dne i v noci, v létě za veder i deštěm, v zimě za mrazů i větru, který na desetmetrové věži dokáže proniknout do nejteplejší oblečení. Jistě, letní střídání po čtyřech hodinách se v zimě krácuje. Opustit strážní věž mohou jen v případě vichřic a bouřek. I potom ovšem střídání vzdušný prostor z připravených náhradníků. Ptali jsme se na nemocnost a zranění. Odpovědi: Většinou žádné. Ptali jsme se s úsměvy: snad někdy onemocní, to ano, ale jinak... neznáme, říkají.

Kolektiv hlásky, kterou jsme navštívili, je od letošního Dne armády nositelem titulu vzorné družstvo. Soudruzi k splnění závazku, který si dali k 1. výročí SSM a k 55. výročí Říjnové revoluce.

Berou svou namáhavou službu jako nejsamozřejmější povinnost, jako by ani necítili tu velkou odpovědnost, kterou mají tam, kde i moderní technika může splnit své poslání. Víte nyní, jak to užijí. Jak ale žijí?

Prosíme — přezujte se!

Opusťte představu kasáren, ze kterých se svých posádkách vidíte vycházet «vzorní vojáci». Nevelký srub či spíše malá ubytovna s jednou místností pro službu, ložnicí určenou i pro odpočinek, s malou kuchyňkou a koupelnou, s před-
kuchyňkou, to vše vysoko na kopci, hluboko v lesích, to vše v hvozdech Sumavy je jejich domovem. Doslova domovem, vždyť každý z nich po speciálním výcviku dva roky své základní služby. A domov chce mít i pro nás, vojáky, tím více ženy. V tomto našem reportáži, byl šokem ten první pohled na ubytovnu, nastavenou, nastavenou, za dveřmi přezuvky. Vzorná služební místnost. Bezvadně uklizená ložnice, ustláno, záclony, textil, květiny, televize. Kuchyňka, nad níž se ženy roz-
hýbaly. Srovnání s pohádkovým domečkem, v němž Sněhurka našla své přátele, bylo zcela na místě. Takové prostředí je

nabývá, tím je tím. A staro se ne-
hodou, že číslo hlásky, kde se mělo fil-
movat, bylo zaměněno a filmaři i s vrtul-
níkem se objevili tam, kde byl ten nej-
všeobecnější den, s jeho starostmi, službou,
atd. A točilo se. Když pak pravda vyšla
najevo, soudruzi od filmu nevěřili. Tak
hluboký dojem v nich zanechala čistota
a upravenost hlásky.

Kdo uklízí, ptali jsme se. Smál se; uklízejí všichni, mají zájem na pěkném prostředí. Hlavní slovo ovšem, netajili se s tím před námi, má vždy ten «služebně nejmłodší», než ho nový příchozí vystřídá. Inu, také nepsaný zákon...

Vaření — to je umění...

ale to, prosím vás, nepište, to víte, jak se ženské dozvědí, že všichni umíme vařit. Především měli tuhle starost ženáci. Jistě nám soudruzi prominou, že takovou věc nesmlčíme. A nejen proto, že to není pro muže žádná hanba, spíše čest, ale i z jiných důvodů. Nebyli jsme sice hosty jejich kuchyně, ale sám jídelníček, do kterého jsme nahlédli, prozrazuje dost. Posudte ostatně sami: plněné papriky, hovězí guláš, čočka a vejce, řízek s bramborovou kaší, rybí polévka, karbanátky atd. Jídlo si připravují podle vlastní volby a chuti. Samozřejmě i podle denní finanční normy.

Vojín Anton Róka

Soudruzi Jan Valdman a Antonín Kotrba se vrátili s proviantem

Ve vaření se střídají. V kuchyni mají k dispozici plynovou chladničku a sporák; zásobu plynu v bombách jim čas od času dopraví z vyšší jednotky, podobně i uhlí na celé zimní období. S potravinami je to ovšem horší. Ty jsou nejbližší k dostání 8 km od hlásky a každodenním «dopravním prostředkem» je jedinečně pořádný tlumok a vlastní záda. S pravidelnou třicetkilogramovou zátěží — i při vzájemném střídání vždy dvou «nakupčích» — je to i v létě výkon fyzicky obdivuhodný, natož v zimě, když strmou lesní cestu, jinak plnou výmolů a staletého kořání, pokryje vysoký sněhový příkrov. Na naši otázku, zda někdy přece jen netrpí hladem, jsme dostali nechápavou a usměvavou odpověď. Balíčky od rodičů? Ani nápad, snad jenom teď na vánoce ta trocha cukroví přijde vhod. Na to si sami přece jen netroufáme.

Vycházky? Ano, kdo nemá právě službu, může jít i na vycházku, samozřejmě těch nezbytných 8 km. Jistě že chodí do kina, do restaurace, posedět se známými i zatančit si. Na hlásku prozatím nemají elektřinu. I petrolejka však stačí, číst se dá. Mají televizor a výborný obraz. Pravidelně dostávají i denní tisk — Rudé právo, Obranu lidu, Mladou frontu, Čs. vojáka, slovenskou Pravdu. Jejich živými přáteli jsou i další uznávaní příslušníci hlásky, dva statní kocouři, pověření úkolem, jaký se kočkám zpravidla dává. Jejich vykrmenost však svědčí o snadnějším a pravidelnějším zdroji obživy...

Vyrůstají zde chlapi

Prožijí zde dva roky své základní vojenské služby. Chápu nutnost tvrdého

metry vzdálení od svých jednotek, v místech, kam není někdy ani přístupu, s jednotkou spojení jen linkou či rádiem. Hrozba trestu? Nikoliv! Je to vědomí vysoké odpovědnosti vůči lidu své země, vůči bratrským národům socialistického tábora, na jehož nejzápadnější věži a chrání «čisté nebe» nás všech.

VĚROSLAV NEJMAN, JAN HŮLA

Vojín Luboš Mareček

Foto VĚROSLAV NEJMAN

haló sobota 3